

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė
 Dekanas klebonas mons.
 Vytautas Grigaravičius

Vėlinės

Turbūt jokia kita tauta taip nemoka pagerbti mirusiųjų, taip išpuosti artimųjų kapų kaip lietuvių tauta. Nuo seniausių laikų mūsų žmonės rūpinosi kuo gražiau, iškilmingiau pagerbti mirusiuosius. Mūsų tėvynėje ne tik tikintieji, bet ir visi lanko savo artimųjų kapus ir su pagarba švenčia Vėlinių dieną. Kas tai? Baimė prieš nežinomybę? Galbūt sąžinės priekaištai: buvau ne visada geras su artimuoju jam gyvam esant, tai bent mirusiam skiriu dėmesio.

Mes, krikščionys, tikime sielos nemirtingumu, tikime, kad po mirties tęsiasi kitas – anapusis gyvenimas. Mes tikime Evangelijoje girdėtai Kristaus žodžiais: „Tokia mano Tėvo valia, kad kiekvienas, kuris regi Sūnų ir tiki jį, turėtų amžinąjį gyvenimą; todėl aš jį prikelsiu paskutinąją dieną“ (Jn 6,40). Mes tikime, kad iškeliauvusysis į amžinybę mato mus, džiaugiasi, kad prisimename, meldžiamės už jį, nes labiausiai jam reikalingos mūsų maldos.

Labai gražiai kapų lankymo vaizdą aprašė rusų rašytojas Ivanas Turgenevas. Jaunas, perspektyvus gydytojas, apsikrėtęs sunkia liga, miršta ir jį palaidoja kapinėse, kurios yra arti jo tėvų kaimelio. Štai kaip vaizdingai I.Turgenevas aprašo pasenusių tėvų sūnaus kapo lankymą:

– Savo mylimo sūnaus aplankyti iš netolimo kaimo dažnai ateina jau visai sukriošę seneliai – vyras ir žmona. Vienas antrą laikydami, juodu eina sunkiu žingsniu. Ir priejė prie tvoros, klaupiasi ir ilgai ilgai verkia <...>. Tarę vieną kitą

žodį, nušluosto dulkes nuo akmens, pataiso eglaitės šakelę ir vėl meldžiasi. Ir negali palikti tos vietos, iš kurios, lyg ir arčiau jiems, jų sūnus, jo atminimas.

Toliau I. Turgenevas klausia:

– Argi jų maldos, jų ašaros būtų bevaisės, argi meilė, šventa, pasiaukojanti meilė nebūtų visagalė? O ne! Ant kapo augančios gėlės, ramiai žiūrinčios į mus savo nekaltomis akimis, mums byloja ne tik amžiną gamtos ramybę, bet taip pat ir apie amžiną susitaikymą ir nesibaigiantį gyvenimą.

Kaip gražiai ir su kokia didele pagarba apie nesibaigiantį gyvenimą rašo didysis rašytojas! Tokių pačių minčių kupini ir mes, krikščionys, nepamirštame savo artimųjų kapų.

Mielieji, mirusiųjų šventė verčia pamąstyti ir apie kitą daug baisesnę ir žiauresnę mirtį – dvasinę mirtį, apie kurią retai susimąstome, tiesiog nekreipiame dėmesio. Šiandien tai itin aktualu. Šiame sumaterialėjusiame, susvetimėjusiame pasaulyje ypač daug žmonių, praradusių sąžinę, jautrumą, užuojautą ir bet kokią kitą krikščioniškos moralės normą. Ne kartą susidūriau su žmonėmis, kurie šaltai ir abejingai elgiasi su savo pasenusiais tėvais, pasmerkia juos liūdnei, vienišai senatvei arba patalpina į senelių namus ir pamiršta aplankyti. Kai miršta „nebemylimas“ žmogus, kokias prašmatnias laidotuves iškelia, kiek ašarų išlieja prie kapo duobės! Tik nežinia, kiek nuširdumo tose ašarose? Amžinoji poilsio vieta aklina užverčiama granito plokšte. Rodos, bijoma, kad mirusysis prisikels, priekaištingai pažvelgs ir privers prabilti sąžinės balsui. Kur tada dėtis?

Mielieji, Vėlinių dieną turime mels-tis ne tik už tuos, kurie paliko šį žemiškąjį pasaulį ir niekada čia nebegrįš, bet ir už tuos, kurie dar vaikšto šiame pasaulyje iškėlę galvas, dedasi pasaulio viešpaciais, o sielose – nyki tamsa. Jie negirdi sąžinės balso, per kurį kalba Dievas, nemato raudančiųjų, į bėdą patekusiųjų, neatsiūkiaučia į svetimą skausmą.

Pamąstykime ir apie save. Kiek manyje glūdi jautrumo ir nuolankumo palięgusiam, pasiligojusiam, vienišam, visų apleistam ir pamirštam žmogui? Mamos ir tėčiai, būkite jautrumo ir dėmesingumo pavyzdžiu savo vaikams, kad senatvėje sulauktumėte to paties.

Prisimenu vieną gražią pamokančią istoriją. Šešiametė dukrytė, grįžusi iš kaimo, klausia mamos, ką ji veikianti? Mama atsakė: „Ruošiu troškinį kaimynei“.

“Kodėl?” – nustebė dukra.

– Ji neteko savo dukters, dabar jos širdis sudaužyta, todėl mes turime jai padėti, – atsakė mama.

– Kodėl? – vėl paklausė mergaitė.

– Matai, kai kam nors labai sunku, jam turi padėti artimieji. Tu tokia protin-ga mergaitė, gal ir tu sugalvosi, kaip padėti mūsų kaimynei, – paaiškino mama.

Mergaitė rimtai susimąstė ir po kurio laiko pasibeldė į kaimynės duris. Kai ši atidarė jas, mergaitė, ištiesusi rankutėje gabaliuką pleistro, pasakė:

– Mama sakė, kad jūs labai liūdna, nes jūsų širdis sudaužyta. Štai aš atnešiau jūsų sudaužytai širdžiai pleistro.

Moteris vos sulaikydama ašaras apkabino mergaitę, pabučiavo ir tarė:

– Dėkui tau, jis tikrai man labai padės.

Kaimynė iširėmė šią mažą dovaną, kuri tapo jos išsigijimo iš liūdesio simboliu. Kai tik pažvelgdavo į šį neįprastą pavaišimą, ją apimdavo švelnumas ir šiltas jausmas, prisiminus džiaugsmo akimirkas, patirtas su savo dukra.

Mieli broliai ir sesės Kristuje, kviečiu nuširdžiai maldai už mūsų mirusiųosius, kad Viešpats suteiktų mums atgailos ir atleidimo malonių, kad galėtume būti su Juo laikų pabaigoje, kai visa Kūriniņa stos į paskutinį teismą. Amen.

A. Ledaitė

Vėlinių vakaras

Mirga, spindi maži žiburėliai
 Ant kapų nuo žvakelių šviesos...
 Šiandien ilgesiu virpančios vėlės,
 Rodos, kviečia ateiti visus.

Liūdnai lapkričio ašaros byra
 Iš aptemusio pilko dangus.
 Siųskim savąją maldą jiems tyrą
 Ir pajauskime skausmą žmogaus.

Susimąstymas žadina viltį,
 kad veltui nieko žemėj nėra.
 Net ir ašaros džiugina širdį,
 Kad per kančią siela bus tyra.

Tiktai kur ir kada susitiksim
 Po skaudžių netekties valandų?
 Ir kada šį pasaulį paliksim,
 Ar ir vėl visi būsim kartu?

G. Martin'as: Dievo žodžio skaitymas, II (tęsinys, pradžia Nr.74)

Nuostatos

Kad išgirstume Viešpaties balsą, kaip jį išgirdo mokiniai, turime imtis Rašto su teisinga proto ir širdies nuostata. Norint išgirsti Dievo žodį Rašte, reikia skaityti Raštą kaip tikrą Dievo žodį su visa derama pagarba. Turime artintis prie Rašto atvira širdimi, uoliai paklusti išgirstam žodžiui ir tikėti, kad išgirsime mums asmeniškai skirtą Dievo žodį.

Taip Raštą skaitant būtina studijų perspektyva. Turime studijuoti Biblijos knygas panašiai kaip studijuotume kitokio pobūdžio literatūrą, siekdami jas suprasti. Dauguma mūsų studijų bus (ir iš tikrųjų turėtų būti) apie Bibliją. Tačiau tai neturi būti pats sau tikslas; tai turėtų būti žingsnis, parengiantis mus skaityti Bibliją supratingai, kad galėtume klausytis Dievo balso, bylojančio per jo žodžius. Būtina pranokti Biblijos studijavimą ir tiesiog skaityti ją kaip Dievo Žodį.

Vairuodami automobilių, paprastai sąmoningai nekreipiame dėmesio į priekinio lango stiklą. Tiesiog žvelgiame pro langą, kad matytume, kur važiuojame. Purvinas lango stiklas gali pabloginti matumą ir blaškyti mus. Tokiu atveju reikia sustabdyti automobilį ir nuvalyti stiklą. Tai padarysime kokybiškai tik sutelkę dėmesį į stiklą, o ne žvelgdami pro jį. Biblijos studijos yra tarsi stiklo valymas. Mums reikia pažvelgti į Bibliją, kad ją studijuotume ir augtų mūsų supratimas. Mums reikia sužinoti, kaip Bibliją buvo parašyta, įgyti žinių apie kiekvieną Biblijos knygą; turime palyginti skirtingus vertimus, pasižiūrėdami, kaip kiekviename vertime aiškinamos sudėtingos eilutės. Tačiau nė vienas iš šių dalykų iš tikrųjų nėra Rašto kaip Dievo žodžio skaitymas, panašiai kaip žvilgsnis į automobilio lango stiklą nėra tas pat, kas žiūrėjimas pro jį. Studijos gali išblaškyti, trukdydamos išgirsti Dievo žodį, panašiai kaip sutelkus dėmesį į dėmeles, esančias ant stiklo, galima nuvairuoti į šalikelę. Privalome pranokti savo Biblijos studijas, jei siekiame, kad Raštai vestų mus Dievo žodžio išgirdimo link. Bibliją turi tapti mums langu į Dievą.

Jokūbo laiške panašia analogija esama mokomi, kaip tinkamai klausytis Dievo žodžio: „Su romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kuris gali išgelbėti jūsų sielas. Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save. Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į žmogų, kuris stebi savo gimtąjį veidą veidrodyje. Pasižiūrėję ir nuėjo, ir bematant pamiršo, koks buvo“ (Jok 1, 21–24). Raštas gali būti veidrodis, kuriame save matome ir suvokiame. Jis gali padėti pažvelgti į save pačius Dievo akimis. Tačiau turime žvelgti veidrodyje į save, bet ne į patį veidrodį. Pagrindinis Jokūbo akcentuojamas dalykas šioje vietoje yra tai, kad turime paklusti Dievo Žodžiui: „Bet kas geriau išsižiūri ir tobulą jį laisvės įstatymą ir jį išimena, kas tampa nebe klausytojas užuomarša, bet darbo vykdytojas, tas bus palaimintas už savo

darbą“ (Jok 1, 25). Raštas yra ne toks kaip kitos knygos ta prasme, kad kelia reikalavimus mūsų gyvenimui. Jei Bibliją skaitome taip bešališkai, kaip paprastai skaitome kokią kitą knygą, vadinasi, neskaitome jos kaip Dievo Žodžio. Negalime likti nuošalyje, jei trokštame, kad Dievas mums kalbėtų. Skaitant Raštą pamatinė nuostata turi būti atvira širdis: troškimas klausytis Dievo žodžio ir noras sutelkti į jį dėmesį. Jei norime, kad Dievas mums kalbėtų, bet nesistengiame iš tikrųjų jo klausytis, elgiames nemandagiai, panašiai būtų netaktiška užduoti kam nors klausimą ir neišklausius iki galo atsakymo nueiti šalin. Norime, kad Dievas mums kalbėtų, bet patys nusprendžiame, ar priimti jo žodžius rimtai, ar ne – tai yra traktuojame jo žodžius tik kaip vieną iš daugelio nuomonių, o ne kaip Dievo balsą.

Jėzaus mokymas yra aiškus: „Kas pripažįsta mano išsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli“ (Jn 14, 21). „Ne kiekvienas, kuris man šaukia: Viešpatie, Viešpatie!, įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią. <> Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos“ (Mt 7, 21. 24).

Klusnumo nuostata yra būtina, jei rengiamės skaityti Raštą kaip Dievo žodį. Mes nesame Dievo žodžio teisėjai; jo žodis teisia mus. Nustatyti ribas, pagal kurias leistume Dievui kažko iš mūsų reikalauti, reikštų atsisakyti jo klausytis. Jei mūsų nuomonė skiriasi nuo Dievo nuomonės, tai – nuodėmė; jo paliepiamų nevykdymas yra neklusnumas. Mūsų klusnumas reiškia ne paklusimą įstatymams bei kodeksams, bet mus sukūrusiam Dievui. Tai nėra vien išorinio klusnumo paisyimas, bet viso savęs patikėjimas Dievui.

Imantis Rašto mūsų nuostata turi būti pripažinimas, jog Dievas nori kiekvienam iš mūsų prabilti asmeniškai. Bibliją nėra knyga, kuri tik kažką atskleidžia apie Dievą ir jo buvimą istorijoje. Jei skaitome ją kaip Dievo žodį, ji yra taip pat Jo asmeninis bendravimas su kiekvienu iš mūsų. Kai skaitome Raštą, mummyse yra mus įkvepianti Šventoji Dvasia. Skaitant Raštą, Dievo žodis gali kalbėti kiekvienam asmeniškai.

Kasdien savo pašto dėžutėje randame įvairiausių pranešimų: gyventojams skirtų skelbimų, mokesčių sąskaitų, ant kurių nurodytas mūsų vardas, pavardė ir sąskaitos numeris. Žinome, kad šie pranešimai atspausdinti kompiuteriu. Pranešimai mokesčių mokėtojams yra labiau asmeninio pobūdžio negu bendrieji reklaminiai skelbimai, tačiau mums aišku, kad kompiuteriui svarbesnis mūsų sąskaitos numeris negu vardas bei pavardė. Iš svetur išvykusio pažįstamo galime gauti laišką, skirtą grupei draugų. Vienu aplinkraščiu žmogus nori papasakoti savo bičiuliams naujienas. Tai dar asmeniškis pranešimas, negu kompiuteriu atspausdintos mokesčių sąskaitos, nors jis buvo išsiųstas ne tik jums, bet ir daugeliui kitų žmonių. Galiausiai galime gauti laišką iš savo tėvo. Jį atplėštume pirmiau negu kitus pašto dė-

žutėje rastus laiškus ir nekantriai perskaitytume. Jis rašytas ir skirtas tikrai tik jums. Tai būtų pasveikinimas nuo jus labai gerai pažįstančio mylinčio asmens.

Kaip Dievo žodis, Raštas skaitomas kaip asmeniškai mums rašytas Tėvo laiškas. Bibliją nėra skirta anonimiškai visiems, tarsi koks visai žmonijai skirtas reklaminius dangaus skelbimas. Bibliją nėra panaši į kompiuterio adresuotas mokesčių sąskaitas. Nors Raštai skirti visiems žmonėms, Dievo balsas kreipiasi į mus ne taip, kaip grupinis aplinkraštis. Dievo balsas kalba kiekvienam asmeniškai, kaip vaikui rašantis tėvas. Jei tinkamai artinamės prie Rašto, skaitysime jį kaip kiekvienam iš mūsų Tėvo asmeniškai atsiųstą žinią.

Rašto palyginimas su asmeniniu laišku duoda mums jo giliausios prasmės suvokimo raktą. Artimi bičiuliai ar giminaičiai savo laiškuose dažnai pasakoja, kas vyksta jų gyvenime: gal gimė vaikas, gal persikėlė į naujus namus, o gal tiesiog gyvena įprastą kasdienį gyvenimą. Bičiuliai ar giminaičiai nesiekia perduoti apie save kuo daugiau informacijos, tarsi mums reiktų daugiau faktų užpildyti trūkstamas jų biografijų spragas. Bičiuliai rašo todėl, kad nori mums atsiskleisti, jie mus myli ir mes juos mylime. Jie siunčia laišką ne tam, kad perduotų žiupsnį faktų, bet norėdami išreikšti asmeniškai save. Tiek laiško siuntimas, tiek jo gavimas yra reikšmingas dėl mus siejančio meilės ryšio. Laiškas yra tos meilės išraiška ir priemonė, leidžianti meilei augti.

Taip yra ir su Raštu. Dievas siekia ne vien pateikti faktus, o veikiau atskleisti save. Jis rašo mums ne todėl, kad sudarinėjame jo biografiją, bet kad mus myli ir kviečia jį mylėti. Raštas yra paties Dievo ir jo meilės mums išraiška. Tai yra viena iš jo priemonių pakviesti mus asmeniškai įžengti į meilės bendrystę su juo. Jei neatkreipiame dėmesio į šią perspektyvą, liekame nesuvokę Rašto prasmės – nesvarbu, kaip gerai kitais požiūriais suvoktume Rašte glūdincius faktus bei vietas.

Šiandien lengva būti vien gyvenimo stebėtojais. Galime žiūrėti reportažus apie potvynius ar karus vakaro žinių laidose, o per reklaminę pertraukėlę nueiti prie šaldytuvo užkąsti. Turime stebėti siaubingus įvykius nebūdami į juos asmeniškai įtraukti. Šitokios grynai stebėtojo nuostatos nesąmoningai gali būti laikomasi ir skaitant Raštą; galime skaityti Rašto žodžius kaip teisingus ir svarbius, tačiau neturinčius mums įtakos.

Asmeninis išitraukimas skiriasi nuo atsieto stebėjimo. Jei važiuotume automobiliu greitkeliu pro negyvenamas dykynes ir pamatytume rimtą avariją, išitrauktume į situaciją. Turėtume spręsti: ar ištraukti nukentėjusiuosius iš automobilių dėl gaisro pavojaus? Ar juos pajudinę nepadidinsime sužalojimų? Kaip sustabdyti kraujavimą? Ką daryti, kai kas nors mūsų akyse miršta? Širdis svarstyta, o protas karštligiškai suktųsi ieškodamas teisingo sprendimo. Koks didžiulis skirtumas tarp tiesioginio dalyvavimo įvykyje

ir jo stebėjimo per televiziją!

Mūsų susitikimas su Dievo Žodžiu Rašte turėtų būti tikras ir tiesioginis. Tai nereikia, kad kiekvieną kartą skaitant Bibliją iš susijaudinimo turėtų smarkiai plakti širdis, tačiau vis dėlto su skaitomu dalyku tam tikra prasme turėtume jausti tiesioginę sąsają. Biblija nėra vien labai

seniai pasakyto Dievo žodžio atpasakojimas, tarsi straipsnis žurnale. Tai Dievo žodis, bylojamas mums skaitant čia ir dabar. Negalime likti nuošalūs stebėtojai; būtina išgirsti jį kaip skirtą asmeniškai mums, kviečiantį ir reikalaujantį asmeninio atsako.

Jeį laikysimės nuostatos, kad Raštas –

mums skirtas Dievo žodis, tai ir išgyvenime jį kaip tokį. Jei ateisime Dievo aki-vaizdon trokšdami klausytis, ką jis mums nori pasakyti, patirsime, kad jis iš tikrųjų mus kalba. Jo žodis Rašte taps gyvas. Skaitysime jį ne kaip negyvą, seniai parašytą laišką, bet kaip šiandien mums ištartą žodį, gyvenimo žodį Jėzujė Kristujė.

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“

Adolfas Daukšienė

9. „Aš atėjau šaukti nusidėjėlių“ (Mk 2, 13-17)

Žemėje „nėra teisingas, nėra nė vieno“ (Rom 3,10), nes „visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3,23). Bet nuodėmės netrukdo Jėzui mus pakviesti: „Sek paskui mane“. Jis kreipiasi į žmones, kurie žvejoja, dirba, skaičiuoja pinigus. Kuriantį jo žodžio ir žvilgsnio galia pakviečia išgelbėjimui ir muitininką Levį (Matą), kuris tegalvoja, kaip pralobti. Tuo Jėzus primena, kad kiekviena siela verta dėmesio ir pasigailėjimo. Kaip paralyžuotasis gulėjo savo nuodėmės patale ir buvo prikeltas, taip Levis sėdėjo muitinėje ir buvo miręs savo egoizmo narve, o dabar buvo prikeltas naujam gyvenimui. Levis pakviečia Jėzų į savo namus. Ten „buvo daug tokių“ muitininkų ir nusidėjėlių. Suartėdamas su nusidėjėliais Kristus siekė paskatinti juos

atgailauti ir keisti gyvenimą. Jo gerumas ir pasitikėjimas dažnai darė tikrus stebuklus. Jėzus ne tik atleidžia nuodėmes, bet savo gyvenimu dalijasi su nusidėjėliais. Jo pavyzdys moko atsiriboti ne nuo nusidėjėlio, bet nuo nuodėmės.

Jėzui įprasta būti prie stalo su nusidėjėliais. Valgymas kartu reiškia artumą, ramybę ir džiaugsmą. Valgyti – reiškia gyventi, o valgyti kartu su Jėzumi – tai turėti gyvenimo su juo bendrystę. Eucharistija, kurios įvaizdis yra vaisės, nėra vien tobulų maistas. Tai viatikas, maistas kelionėi, visiems nusivylusiems, kurių dar laukia ilga kelionė. Todėl norėdami „vertai švęsti šventąsias paslaptis“ neturime save laikyti teisiais, bet „prisipažįstame nusikalte“ ir vienijamės su juo Komunijoje,

tik išpažinę: „Viešpatie, nesu vertas“. Mums reikia Komunijos būtent todėl, kad esame nusidėjėliai ir norime atsiversti. Kaip džiugu būna matyti per šv. Komunią nusidriekusias didžiules nusidėjėlių eiles, kad pakviestų į savo širdį tą, kuris ir „atėjo šaukti į atgailą nusidėjėlių“.

„Ne sveikiems reikia gydytojo“, – sako Jėzus. Dievo meilės nepripažinimas yra pagrindinė nuodėmė, visų nuodėmių šaltinis. Sveiki ir stiprūs laiko save teisiais ir mano, kad jiems nieko netrūksta. Jie galvoja tik apie įstatymo laikymąsi. Tačiau įstatymas pasmerkia visus, o gelbsti tik gailėstinga Dievo meilė, kuri gaunama dovanai. Dievas mus myli per Jėzų Kristų, atidavusį savo gyvybę už mus dar tada „kai tebebuvo nusidėjėliai“ (Rom 5,8).

Skaitųjų kūryba

Ramunė Pakalnytė

Pamirštas sekmadienis (lakoniškas aidas iš 1967-ųjų)

Nepamiršti svarbiausio:
dainoje – Didžiojo Autoriaus,
džiaugsme – Teikėjo,
dovanose – Donsniausioje Svečio,
darbe – Darbdavio ir Tobulo Atlygin-
tojo,
varge ir kentėjimuose – Užmirštojo,
visatos harmonijoje – Didžiojo Ma-
estro.
Visada nepamiršti svarbiausio!

– O Dieve, Tu žinai, kad aš tikintis, tik truputį palauki, ir aš ateisiu į bažnyčią Mišioms, žadu ir išpažinti kada nors atlikti. Aš esu tikintis. Dabar aš negaliu, nes mato mano viršininkas: jis mane paaukštino tarnyboje, mato mano draugai ir pavaldiniai, o aš jiems autoritetas. Palauk, Dieve!

Tu esi tikintis. Dirbi visuomenei naują darbą, turi dvi dienas per savaitę, kurios priklauso tau, tik tau! Turi laisvas rankas, bet tavo širdis, tavo valia vergauja. Ryt sekmadienis – Viešpaties diena, ir Jis laukia tavęs. Tu žadėjai pas Jį ateiti, tačiau tavo viršininkas pasiūlė kartu pažvejoti. Jei taip kas nors iš tavo draugų, gal ir atsakytum, bet čia – viršininkas! Juk ne visiems ir ne visada viršininkai tokie maloningi. „Nuvyksiu į bažnyčią kitą sekmadienį,“ – prizuodu. Ir vėl prabėgo darbo savaitė.

– Sekmadienį važiuosime į Žaliuosius ežerus, – sako mylima mergaitė.

Ir kaip atspirti toms ežerų gelmėms jos akyse, toms rožėms lūpose? Dieve, jau nebeilgai teks Tau laukti: šįsyk paklausysiu savo mergaitės, o kitas sekmadienis

bus Tau.

Rudenėja. Namuose darbymetis: bulvės ir daržai laukia ir jo, grįžtančio iš miesto, rankų. Tu geras sūnus ir brolis: padėsi gimtajame kaime likusiems tėvams ir seseriai sugabenti rudens gėrybes į tėviškės aruodus, tačiau talkininkus ir arklį galima gauti tik ... sekmadieniais. Ir bėga rudens sekmadieniai kupini darbo, dulkių, negudrių juokavimų ir degtinės tvaiko. Pagaliau didieji darbai baigti. Sekmadienį sueis visi talkininkai ir suvažiuos giminė – reikia pasivaikinti. Atvyks ir tavo bičiuliai iš miesto, ir visi gersite, valgysite, dainuosite, fotografuosites... Vakare – kaimo vakaronė...

Žiema. Žaidžia saulės spinduliuose skaidrios snieguolės, šaltis žnaibo ausis ir nosį. Sekmadienį, tuoj po pusryčių, visi įstaigos tarnautojai, ypač jaunimas, eisime išbandyti ežerėlio ledą... Vėjas supustė sniegą – puiki proga paslidinėti, o dar ir slides tu gauni kaip premiją už priešlaidinį darbo užbaigimą. Su darbotvėties jaunimu sudarome sekmadienių programą iki pavasario. Tu jautiesi mažas „karaliukas“, nes aplink tave spiečiasi jaunimas, juk tik tu taip moki planuoti išvykas į gamtą ir padėti silpniesiems sportininkams.

Pavasarija. Vyturiai kviečia jų klausytis. Ir senasis Nemunas jau dūsauja – tikriausiai sekmadienį pasijudins. Kas gali tokią retą progą praleisti?! Artėja Moters diena, reikia iš anksto pasirūpinti iškilimėmis: šeštadienį – minėjimas, sekmadienį – užbaigimas. O čia dar miškas vilioja ir svaigina pirmųjų žibučių kilimais! Ir bėgi tu, bėgi...

Gavėnia. Susikaupimas. Kur čia susikaupsi, kai aplink tiek reikalų: šaukia vyturiai, žibutės, merginos... Pradžiuvo. Tu geras jaunuolis: šeštadienį praleidęs mieste, sekmadienį vyksti tėviškėn arus apspodinti bei apsėti.

Po Velykų, kad bičiuliai neįtartų, tu rimtai galvoji atlikti savo, kaip kataliko, pareigą – nuvažiuoti į tolimą Žemaitijos bažnytkaimį, bet tavo pažįstamas užsi puolė, kad pavaduotum susirgusį pabrolį, nes šeštadienį jau važiuoja į metrikacijos biurą, o viena gražuolė negalės dalyvauti.

– Būk žmogus, padėk tokiu ypatingu reikalu, niekada neužmiršiu! – prašo jaunikis.

Vestuvės pavyzdingos – baigiasi tik pirmadienio vakare.

Nežinia kur dingsta sekmadieniai, kai miške švilpauja strazdai, o ežerų „savininkė“ kviečia pakvėpuoti aromatingu miškų oru...

Atostogos. Nidos smiltynai. Birutės kalnas. Bendras pliažas.

Laikas nesupančiotas: jis šuoliais neša tave gilyn į gyvenimo sukūrį. Tu sukūrei šeimą. Sekmadieniai užpildyti žmonos įgeidžiais ir vienintelio sūnaus čiauskėjimu.

Dienos vis šuoliuoja ir šuoliuoja. Tu gyveni, esi šiuolaikinis žmogus. Kur tavo pažada Dievui? Tu juos seniai užmiršai! Tu doras žmogus, neskriaudi kitų, viską atiduodi „ciesoriui“ – nė kapeikėle jo nenuskriaudi. Kai mirtis sa-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

vo kaulėtais pirštais palies tavo kakta, gal tik tada prisiminsi savo pažadus Dievui. Kur dingto tavo sekmadieniai? Tik jų šventimas, Mišios, Eucharistija yra tas gaivinantis lietus, kuris augina ir brandina tą gėrio sėklą, kurią Kūrėjas pasėjo kūdikio širdelėje. Ir užžėlė tavo širdis abejingumo samanomis tarsi akmuo kalno pakrauišėje, kur nei saulė neapšviečia, nei vėjas neužpučia, nei lietus neužlyja, nei gaivios ramos neužkrinta...

Tau tik 50 metų, bet tu – jau onkologiniame skyriuje: prie tavo lovos buodi gailestingoji seselė. O kur tavo išleptintoji žmona? Tu vykdei kiekvieną jos užgaidą ir dabar, kai negali pagal jos norą būti sveikas, ji neujė pas tą, kuriam netrūksta nei sveikatos, nei turtų, nei garbės. Kur tavo vienintelis – net nepakrikštytas – sūnelis? Jis vedė sveimtautę ir gyvena jos namuose kaip išlaikytinis. Kuo jis gali padėti sergančiam tėvui?! Kur tavo viršininkas, kuriam pataikavai? Kur tavo bičiuliai ir

tavo pažįstami, kurie už paslaugas žadėjo: „Amžinai neužmiršiu“? Likai vienas, ir ši pasiaukojanti seselė šalia kalba tau apie amžinybę. Tu staiga atsimeni, kad... esi tikintis. Tu nori būti palaidotas kaip dera geram krikščioniui. Dievo gailestingumas neturi ribų, bet ar daug tų gailestingumo dienų tau beliko? Tu šiandien matai, kad Dievo dalį atidavei „ciesoriui“. Tu prašai, kad pakviestų kunigą. Ar suspės jis ateiti su Gailestinguoju Dievu? Ar nereikės raudonuoti prieš Teisingąjį?

Parapijos gyvenimo atspindžiai **Birutė Vasylienė**

Vairuotojų ir keliaujančiųjų diena parapijoje

Rugsėjo 27 d. parapijoje buvo paminėta vairuotojų ir keliaujančiųjų diena.

17.45 val. klebonas mons. Vytautas Grigaravičius pakvietė visus atvykusius vairuotojus išeiti į šventorių, kur buvo šventinami jų automobiliai.

Į susirinkusius monsinjoras kreipėsi žodžiais: „Mieli vairuotojai, Jėzus vienintelis mūsų Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Mūsų gyvenimas mobilus, mes nuolat keliaujame, sutikdami ir pažindami vis naujus žmones. Kelyje mes atsakingi už kitus. Kelyje ugdomas atsakingumas, išmintingumas, kantrumas ir, be abejo, meilė artimajam...“

Monsinjoras perskaitė ištrauką iš apaštalo Pauliaus laiško romiečiams „Nusiže-

minimas ir meilė“ (Rom 12,9-13) ir Evangeliją pagal Luką (Lk 10,30-37).

Po to monsinjoras tarė dar keletą žodžių: „Šią dieną jus pakvietėme tam, kad kelyje būtumėte atsakingi. Jūs išmokote daug taisyklių, išlaikėte egzaminus, tačiau svarbiausias egzaminas yra jūsų jautrumas, dėmesingumas, atidumas kelyje“. Kiekvienam vairuotojui buvo padovanotas paveikslėlis su šv. Kristoforo – vairuotojų ir keliautojų globėjo – atvaizdu ir maldele prašant Dievo išminties, dėmesingumo ir savitvardos kelyje. Kitoje paveikslėlio pusėje – vairuotojo dekalogas. Tai dešimt įsakymų vairuotojui. Klebonas pasiūlė šį paveikslėlį laikyti automobilyje ir kiekvieną kartą prieš vykstant į kelionę perskaityti.

18 val. buvo aukojamos šv. Mišios už visus vairuotojus ir keliaujančius. Po šv. Mišių monsinjoras sukvietė visus vaikučius, esančius bažnyčioje. Kiekvienas iš jų gavo dovanų – atšvaitą, liemenę ir knygutę „Saugokime vieni kitus kelyje“.

Aldona Narušienė

Donoro diena *parapijoje*

– Jūsų kraujas – viltis gyventi! Jūsų kraujas – gali tapti stebuklu! Jūs galite išgelbėti kito žmogaus gyvybę! – ragino kunigai, kvietė skelbimas bažnyčios skelbimų lentoje ir reklama televizijoje.

Spalio 11 d. nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro Kraujo donorystės centro automobilis stovėjo prie Paminklinės Prisiškėlimo bažnyčios ir kvietė visus dalyvauti kraujo donorystės akcijoje. Konferencijų salėje gydytojų komanda laukė donorų, pasirošusių padovanoti savo kraujo, kuris sunkiai sergančiam ligoniui prilygsta stebuklui. Akcijos metu buvo galima sužinoti savo kraujo grupę ir rezus faktorių, hemoglobino kiekį. Apie penkiasdešimt jautrių žmonių atsiliepė į šį kvietimą, bet tik trisdešimt dviejų donorų kraujas tiko.

Dėkojame visiems prisidėjusiems prie šios akcijos. Jūsų padovanotas kraujas neeis užgesti žmogaus gyvybei, suteiks galimybę išvysti rytojų.

Rima Lipšienė

Knygos apie Popiežių *pristatymas*

Neseniai lietuvių kalba išleista Peter Seewald knyga „Benediktas XVI. Portretas iš arti“. Spalio pirmąjį sekmadienį mūsų šventovės konferencijų salėje įvyko šios knygos pristatymas, kuriame dalyvavo leidyklos „Katalikų pasaulio leidiniai“ atstovas Julius Žekas ir filosofas teologas Mindaugas Kubilius.

Tai knyga apie vieną žymiausių Europos intelektualų. Vokiečių žurnalistas Peter Seewald pateikia puikaus teologo, visą savo gyvenimą atidavusio Katalikų Bažnyčiai portretą. Kaip teigia leidėjai, nepaisant įvairių nuomonių, iš Bavarijos kilęs popiežius Benediktas XVI – tikras krikščionis revoliucionierius. Jo gyvenimo nekintanti nuostata yra ieškoti ir gelbėti tai, kas prarasta.

Svečiai atsivežė ir daugiau „Katalikų pasaulio leidinių“ leidyklos išleistų knygų, kurias galėjo nusipirkti visi, kas sekmadienį dalyvavo šv. Mišiose Paminklinėje Kristaus Prisiškėlimo bažnyčioje.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisiškėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis